

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyčerpaná poštolka

Anna Burdová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Vyčerpaná pošťolka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Burdová
Nové příběhy se šťastným koncem –
Vyčerpaná pošťolka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyčerpaná poštolka

Anna Burdová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Poštolčí námluvy

„Dobrý den, pane Liška! Ti ptáci nám tu ale dělají kravál, vidíte?“ zavolal z balkonu přízemního bytu pan Krejcárek na souseda.

Pan Liška, který se právě chystal odemknout auto a vyrazit do práce, vzhlédl na střechu jejich bytového domu. „No jo, to víte – poštołky mají námluvy,“ usmál se. Rukou si zaclonil oči proti sluníčku a chvíli se díval, jak se poštolčí sameček předvádí před samičkou.

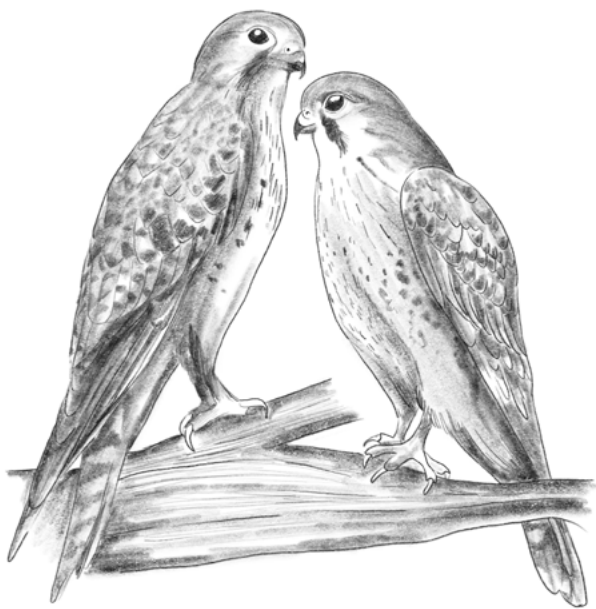
„Pche, námluvy,“ odfrknul si pan Krejcárek. „Ale copak při tom musej tak pištět?“

„Však oni zase brzy přestanou. Jen co samička začne snášet vejíčka,“ vysvětlil pan Liška. V ptácích se vyznal – byl totiž ornitolog, tedy odborník na ptactvo.

„Už aby to bylo, to se nedá poslouchat,“ lamentoval dál pan Krejčírek.

„Ale kdybyste se posadil tady na lavičku, pane Krejčárku, a chvíli je pozoroval, zjistil byste, že ty jejich námluvy jsou moc zajímavé divadlo,“ hájil poštolky pan Liška.

Poštoľčí pár však nezajímalo, co si o nich lidé myslí. Měl jiné starosti. Samička seděla na okraji střechy a tvářila se, že vůbec nevidí samečka, který se před ní nakrucuje, dělá akrobatické kousky ve vzduchu a přitom jí zpívá zamilovanou písničku. No, zpívá... Pan Krejcárek by spíš řekl, že ječí, piští, kníká a řve.

Poštoľčí slečně se samečkova písnička naopak moc líbila. Jenže jako správná holka věděla, že nejlepší je před kluky dělat trochu drahoty.

Vzápětí se ukázalo, že to funguje. Sameček zamával křídly a elegantně přeletěl celou městskou čtvrť. Samička se za ním dlouho dívala – viděla ho i tehdy, kdy už by ho lidské oko dávno ztratilo z dohledu. Až za hodně dlouhou dobu, když klesl k zemi, zmizel jí z očí. Nebála se o něj – věděla, že pro ni právě vybírá dárek.

A opravdu! Za chvíli už se sameček vracel a držel něco velkého v zobáku. Přisedl si k samičce na střechu a dvorně jí nabízel hraboše, kterého ulovil jen pro ni.

Tomu se nedalo odolat! Poštolka si od samečka dárek vzala a hned se do něj s chutí pustila. Teď si byla naprosto jistá, že tenhle nápadník je pro ni ten pravý.

Moudří jako sovy

Školní tělocvična se protentokrát proměnila v přednáškovou halu. Žáci několika tříd seděli na žíněnkách, lavičkách a švédských bednách a s očima navrch hlavy se dívali na sovy – opravdové živé sovy! Přivezli jim je ukázat ošetřovatelé ze záchranné stanice pro zvířata.

Dvojčata Bára a Matěj ze 3. A měli štěstí. Seděli vpředu a měli nejlepší výhled.

„Tamta malá sova vypadá úplně jako Rozárka ze Třech oříšků pro Popelku, vid?“ ukazovala Bára Matějovi.

„A jo, fakt!“ přikývl Matěj.

„A tahle světlá zase vypadá jako nějaká soví princezna,“ přidala se spolužačka Lucka.

„To je sova pálená, tu poznám!“ vytahoval se Ondra. „Ale nejkrásnější je ta obrovská.“

„To je výr velký, toho zase poznám já,“ ozvalo se z hloučku páťáků.

Pak už se ale chopili slova dva pracovníci záchranné stanice. Děti se zájmem poslouchaly příběhy všech sov, které s nimi byly v tělocvičně. Většina z nich měla v minulosti nějaký úraz, po kterém už se nemohly vrátit zpátky do přírody. Jeden z pánů vyprávěl, že třeba Maxmiliána, jak říkali výru velkému, srazil vlak.

Vyprávěli ale i další moc zajímavé věci.

„Po dnešní besedě budete všichni moudří jako sovy,“ poznamenal jeden z ošetřovatelů.

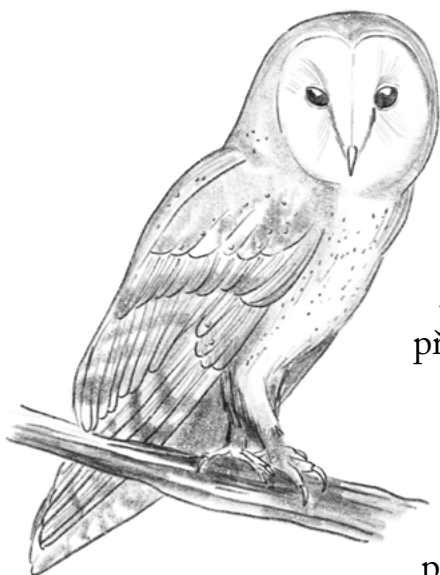
„Mimochodem,
víte, proč se
o sovách traduje,
že jsou moudré?
Protože mají veliké
oči a dělají takový
dojem. No, a velké oči
mají proto, aby dobře
viděly i v noci.

Mají velice citlivé
oči, které dokáží
zachytit i malé množství světla,“ vysvětloval
druhý ošetřovatel. „Sovy tak vidí i tam, kde
jiní živočichové nevidí. Kdybyste se například
octli uprostřed noci v hlubokém lese, neviděli
byste nic jiného než tmu. Sova ale ve stejných
podmínkách vidí i myšku a uloví ji.“

„A teď otázka, děti!“ ozval se první
ošetřovatel a děti zpozorněly, aby dobře slyšely
a mohly rychle odpovědět. „Když sovy tak

dobře vidí v noci, jak
si myslíte, že vidí ve
dne?“

Nejdřív bylo ticho,
jak většina posluchačů
přemýšlela.

„Nevidí!“ vykřikl
kdosi z druháků.

„Vidí, ale špatně,“
prohlásila rozhodně starší
spolužačka.

„Co vás nemá, děti!“ rozesmáli se oba.
„Sovy vidí dobře i ve dne. Spousta lidí si
myslí, že jejich zrak je uzpůsobený jen ke
koukání ve tmě, ale sovy dobře vidí i za světla.
Všichni ptáci mají výborný zrak, daleko lepší
než my lidé.“

Na závěr besedy ošetřovatelé nechali
některé sovy proletět po tělocvičně nad
hlavami dětí.

„Ten výr dělal křídly největší vítr!“ sdělovali si nadšeně třetáci při obědě.

„Já jsem si dokonce mohla jednu sovičku pohladit. Měla nádherně hebounkou srst,“ zasnila se Lucka.

Matěj se rozesmál, div mu nezaskočilo sousto. „Lucko, odkdy mají ptáci srst?“

Lucka se zamyslela. „A jo... To jsem ale popleta!“ plácla se do čela. „Já přece vím, že ptáci mají křídla.“

„To jsi to teda vylepšila!“ smál se Ondra.

„No tak se nedivte, když doma máme samý chlupatý zvířátka,“ začala se ospravedlňovat Lucka. A hned vypočítávala čtyřnožce, se kterými sdílí domácnost – kocour Kokeš, králík Kuliferda, osmák Peppe... Jediné zvíře, které nemělo srst, byl gekon Asterix. Žádného opeřence ale doma neměli.

„Vy se stejně máte, že můžete mít doma tolik zvířat,“ povzdechla si Bára.

„Třeba vám časem rodiče taky dovolí alespoň nějaké malé zvířátko,“ povzbuzovala ji Lucka.

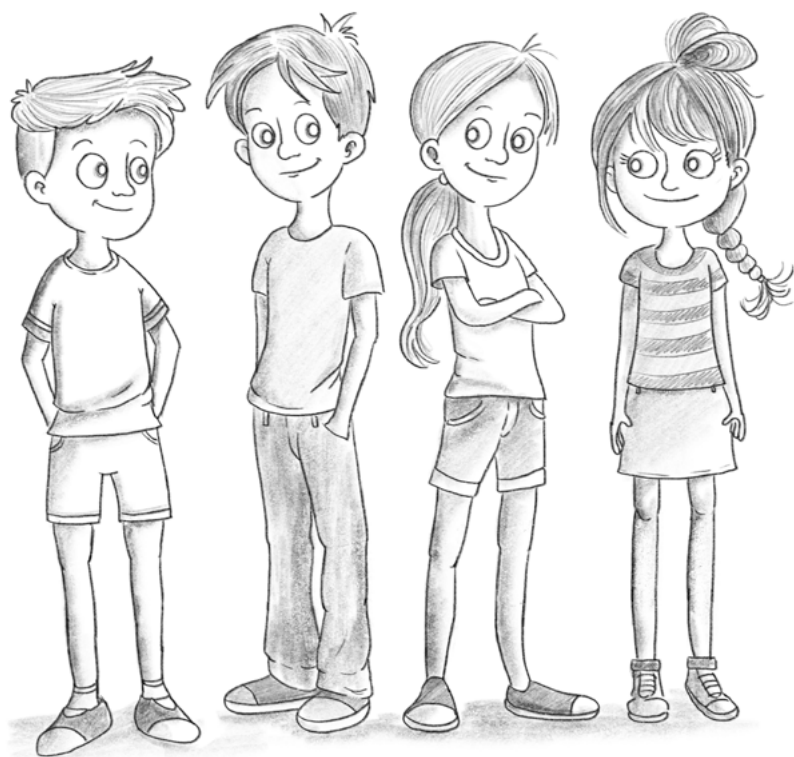
„To těžko,“ odpověděl Matěj a zamračil se. „Náš byt je tak prťavej, že by se do něj nevešlo už ani akvářko s rybičkama.“

„Naši říkají, že se časem přestěhujeme do většího, tak snad to nebude dlouho trvat,“ řekla s nadějí Bára.

„Jo a do té doby můžete chodit k nám a mazlit se s Kokešem, Kuliferdou a Peppem,“ navrhla nadšeně Lucka.

Bára s Matějem byli rádi, že ve spolužácích Lucce a Ondrovi našli dobré kamarády. Když se nedávno přestěhovali do Prahy a přišli na novou školu, báli se, že se s nikým nespřátelí. Předtím chodili do malé vesnické školy, kde jich ve třídě bylo jen dvanáct. Na nové škole je víc než třicet tříd a jen v té jejich pětadvacet dětí. Zpočátku si tu připadali

trochu ztracení. Drželi proto hlavně při sobě a někteří spolužáci se jim začali posmívat. „To jsou ti noví – ty divný dvojčata, co se s nikým nebaví.“

Netrvalo však dlouho a měli dost kamarádů. Nejlepšími přáteli se jim stali Lucka a Ondra.

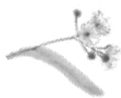
„Lucko, co mají ptáci?“ volal Matěj, když o něco později s Bárou nastupovali do autobusu.

Lucka, která zůstala na zastávce a čekala na svůj autobus, na Matěje z legrace vyplázla jazyk. „Křídla! A na nich peří,“ zakřičela.

Nová spolubydlící

Bára s Matějem se těšili, až budou rodičům vyprávět o besedě se sovami. Do bytu vběhli doslova jako závodníci do cíle.

„Ahoj mami, čau tati! Představte si ...“

Matěj by ze sebe dál nadšeně sypal zážitky, kdyby ho maminka nezarazila důrazným:

„Pšššt!“

„Co je? Táta spí? Dneska přece nebyl na noční,“ divila se Bára.

„Ode dneška se budete chovat tiše, jako by byl táta pořád po noční,“ šeptala maminka.

To se Matějovi vůbec nelíbilo. „Cože? A to jako proč?“

„To se radši odstěhuju k Luce!“ řekla našťvaně Bára a důrazně zabouchla dveře od bytu.

Vtom z obýváku vyběhl táta. „Pšššt! Proboha, kdo to tu dělá kravál?“

„Tak řeknete nám konečně, co se tady děje, že už nemůžeme ani pípnout?“ rozčílil se Matěj a Bára se k němu přidala. „Jestli si zase ta paní z bytu pod náma stěžovala, že jsme moc hlasití, tak už se opravdu odstěhuju. Nesnáším to tu!“

„Barunko, Barunko, pšššt!“ snažila se ji zklidnit maminka. „My vám všechno vysvětlíme. Máme tu novou spolubydlící a ta teď potřebuje klid.“

Dvojčata se na sebe udiveně podívala. Jakou novou spolubydlící? Do tohohle mrňavého bytu už se přece nikdo další

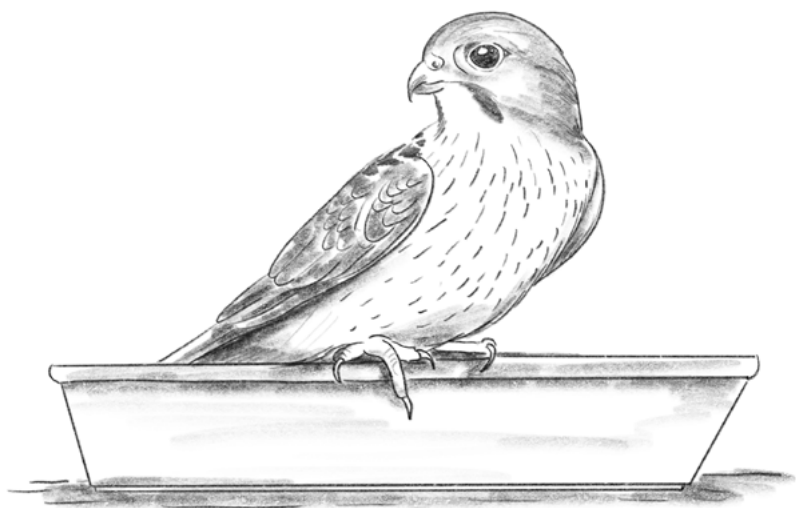

nevejde. Nebo že by rodiče přece jen pořídili psa, kočku, nebo alespoň andulku?

Tatínek na ně kývl prstem, aby šli za ním do obýváku. „Představte si,“ sděloval jim šepem, „že se nám v truhlíku na okně uhnízdila poštolka.“

Děti by málem vykřikly radostí, kdyby jim maminka včas nedala ruce na pusu.

„Musíme být tiše, abychom ji nevyplašili. Byl se tu podívat soused pan Liška a kladl nám na srdce, ať ji nerušíme. Hlavně až snese vajíčka. Mohla by si je z leknutí rozbít.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nové příběhy se šťastným koncem – Vyčerpaná poštolka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.